

Kan man virkelig støtte vold og hærverk?

I kjølvannet av seieren over fascistene i Trondheim 29. juni, der ungdom jaget både fascistiske SIAN og politiet ut av torget i Trondheim, og ødela fascistenes lydutstyr og propaganda, har en rekke politikere og kommentatorer forutsigbart nok vist avsky mot mange av de involverte ungdommene.

En del aktivister som deltok i demonstrasjonen, ser ut til å bli påvirket av dette. Eller de har egne holdninger som fører til at de tar avstand fra handlingene. I møte med noe som burde fylle alle antifascister med glede, nemlig en klar seier mot fascistene, blir de i stedet triste over at seieren og den borgerlige kritikken "overskygger" fredelig protest. De tar avstand fra vold og de tar avstand fra hærverk, og flere er opptatt av å understreke at de er "mot hærverk" når de skal omtale hendelsene.

Fra et proletarisk ståsted der man alltid er på massenes side mot den borgerlige staten, fra et marxistisk ståsted der man forstår staten som en borgerlig stat, og fra et revolusjonært ståsted, der man ser at systemet ikke kan forandres innenfra men må rives opp med rota og knuses, må vi konstatere at alle former for fordømmelse er feil og skadelig. Selv om det kommer med forbehold eller fra "et godt sted", blir avstandstagelsen feil på mange plan.

En flott seier der masser tok saken i egne hender

For det første så har ikke seieren ødelagt noe som helst for kampen mot fascismen. "Dårlig PR" er ingenting annet enn hva man må forvente, i et samfunn der media er borgerlig. Selvsagt

vil media stå på politiets side, de beskytter akkurat samme kapitalistiske interesser i dette systemet. Altså må man alltid forvente at media og mange kommentatorer er negative. Faktisk er det slik som formann Mao sa, at det ikke er en dårlig ting når fienden angriper oss, det er en bra ting, for det viser at vi har trukket en klar linje mellom oss og dem.

Militant kamp og opptøyer har alltid blitt fordømt. Hvis fordømmelsene førte til mindre kamp, så ville det ikke vært noen kamp noe sted. Men etter kampene i USA, fordømt av media, og etter seieren på Mortensrud som også ble fordømt av media, så ble det en hardere kamp på torget i Trondheim enn man har sett i byen på flere tiår. Fordømmelsene preller av, og kampen inspirerer. Den militante kampen går aller først og gir både størst resultat og mest inspirasjon.

For det andre er det flott når massene tar saken i egne hender. Alternativet er at man tigger politiet om å ordne opp. Hater man politi, forstår man politiets karakter, så trygler man ikke politiet om å fjerne fascistene. Politiet vil alltid beskytte fascismen. De holder hånda over den, og de nærer også blant seg de mest fascistiske holdningene av noen yrkesgrupper. Ingen er mer glad i borgerlig orden og autoritet, i korporativt "samarbeid" og i uniform og voldsmakt, enn politiet. Dette er jobben deres. Hvordan kan man forvente at disse skal stoppe fascismen? Det er historieløst, og det er uten forståelse for politiets klassekarakter, om man forventer dette. Å ta saken i egne hender er masselinja, det er å stole på massene, det er å ha tillit til egne krefter og til folkets krefter, og ikke å vente på hjelp fra oven.

For det tredje er det frastøtende når folk som kaller seg sosialister eller røde, fordømmer unge masser og henger dem ut som "en liten gruppe bråkmakere" eller liknende. I Trondheim, som i andre norske byer, er det gjerne slike "bråkmakere" som opplever både den tyngste hetsen fra fascistene og mest trakassering og vold fra politiet. Politiet kjører rundt på

kveldene og oppsøker ansamlinger av proletarisk ungdom, trakasserer dem, jager dem, kroppsvisiterer dem uten skjellig grunn, kjefter på dem, kaller dem stygge ting. Det er noe virkelig motbydelig i at småborgerlige middelklassepolitikere omtaler slik ungdom på en måte som stigmatiserer dem like mye som SIANs vulgære hets mot "radd" og "pakk".

Politiet trakasserer ungdom, slik de alltid har gjort. Og de beskytter fascistene. Da fortjener ungdommene som gikk i spissen for en liten seier mot disse på torget i Trondheim, all mulig heder og ære. Det er fullstendig likegyldig om de var med på planleggingsmøter før demonstrasjonen. De viser at massene vil og kan gå lenger enn venstreaktivistene planlegger, og det er ingenting å kritisere noen for. Tvert om, det er vel verdt rosende omtale og støtte. Særlig når politiet innbringer ungdom, og først truer, kjefter og dytter på dem. Det er kvalmt med noen form for "kritikk" mot disse.

For det fjerde er verken vold eller hærverk dårlig i seg selv. Alle revolusjoner innebærer vold. Denne volden er alltid mye mildere enn den volden systemet selv utøver. Politiet utøver vold hver dag i arrestasjoner. Det går hardest utover de fattigste, de sykeste, utover rusmisbrukere og utover ungdommer. For ikke å glemme da Trondheims-politi myrdet Eugene Obiora i 2006. Vold har en karakter, en politisk karakter, en klassekarakter. Det er forskjellig på rettfærdig vold og urettfærdig vold. Vold mot fascistene og mot politi er rettfærdig.

Å gjøre anskrik over hærverk, eller å – skrekk og gru -, samle inn penger til å dekke skadene etter det som skjedde på torget i Trondheim, er nesten uforståelig om det kommer fra røde eller radikale mennesker. Over hele verden gjør folk opprør, og de fremstilles som heroiske av venstresida her. Når palestinsk ungdom kaster stein får de, og det skulle bare mangle, brei støtte. Bare ytterliggående Israel-venner snakker med omtanke for de israelske soldatene eller eventuelt verneverdige bygg som skades av motstanden. Massenes opprør

kan ikke være pent, pyntelig og tilbakeholdent. Det må flomme. Det må renne over.

All skade på stedet der fascistene sto, er selvsagt fascistene og politiets ansvar! Slik alle dødsfall i en revolusjon, uansett hvem de er eller hvem som utøver den dødelige volden, til syvende og sist er på herskernes samvittighet. Det er rett og rettferdig å gjøre opprør. All skade som skjer, må herskerne selv holdes ansvarlige for. Ingen frihet, ingen fred, roper massene i gatene. Det vil si at så lenge det er urett og ufrihet som råder, så kan det ikke være fred. Og ufred betyr "hærverk" og vold. Som sagt tidligere, man kan ikke lage omelett uten å knuse noen egg.

Om politiet vil plassere fascistene rett foran en verneverdig bygning, da får politiet sjøl skramle sammen pengene til å dekke vinduene.

For det femte så viser episoden med all mulig tydelighet hvor effektivt vold er. Selv relativt begrensa og forsiktig kamp kan rydde et torg for fascistene og politi. En relativt liten gruppe som tar saken i egne hender, kan raskt oppnå det som ingen oppnår ved å snu ryggen til, eller engang ved å rope. Lenin sier at praksis har forrang foran teori fordi den er umiddelbar sann. Massenes kontante handlinger i Trondheim var virkelig umiddelbart sanne. Å kaste ting, rive gjerdet, bryte sperringene, konfrontere uten frykt – dette rydda plassen for fascistene og gjorde det mulig å ødelegge utstyret deres. Både volden og hærverket var temmelig begrensa, men det hadde en umiddelbar og svært overbevisende effekt. Torget ble rydda og falt for en kort stund i hendene på noen titalls opprørske masser.

Grunn til å feire og grunn til å

Lære

Det er all grunn til å feire dette, og det er all grunn til å ta med seg en rekke positive lærdommer. Negative lærdommer kan vi også trekke. For eksempel ser vi at en rekke opportunister fordømmer vold og hærverk. For dem er det mye verre at en rute knuses, enn at en fascistisk bevegelse bygges opp med politibeskyttelse. Det ser vi jo tydelig av hvor opprørte de er, og hvor mye de skriver (!) nå, i kontrast til hvor lite de gjør for å bekjempe fascismen. Vi lærer hvordan opportunister, blant annet fra Rødt, SV og AP, faller massene og antifascistene i ryggen. De løper politiets ærend. De tyster. Og de fordømmer og tar avstand. Noen av disse kan vi kanskje vinne med argumenter og diskusjoner, men til siden må man ikke glemme hylekoret de har stemt opp i. Man må være forberedt på å falles i ryggen, når man løper i fronten med disse bak seg.

Det er også mye å lære om å maskere seg og å unngå identifisering, samt at man ikke trenger å si noe som helst til politiet. Det gjelder slett ikke bare de som kaster et egg eller en fluktstol, men alle andre også. Det filmes og fotograferes mye i slike situasjoner. Fascistene filmer, politiet filmer og media filmer. Og de slår seg sammen for å ta rotta på alle som "går for langt". De hjelper hverandre i å forfølge folk som kjemper. Alle som kjemper bør hjelpe hverandre med å stå imot og unngå å identifiseres, arresteres eller straffeforfølges.

Politiet har fulgt opp med mye trakassering. De hater å stilles i forlegenhet. De ser at det undergraver deres autoritet. De slår tilbake og bruker vold mot ungdom som kanskje bare er venner av de som kjempet. I en slik situasjon fungerer selv den minste avstandstakelse til ungdommene som en indirekte støtte til politiets forsøk på å kneble framtidig motstand. Det er verdt å notere seg til siden, hvem som valgte denne anledningen til å fordømme og ta avstand.

Forøvrig må vi si til dem som henger med hodet etter demonstrasjonen at det er det ingen grunn til. Her bør man bare feire og atter feire. Det er alltid noen som sutrer når ting skjer. Sånn er livet. For kampen mot fascisme og politivold var dette i sannhet en gledens dag.